

MOTÝL

STROM
KLAMSTIEV

Frances Hardinge

STROM KLAMSTIEV

„Táto kniha je brilantná: temná, napínavá a absolútne originálna. Každý by si mal Frances Hardinge prečítať. Každý. Hneď teraz.“

Patrick Ness

„Jedna z našich najlepších spisovateliek pre mládež a deti.“

Nicolette Jones Francesová

Jej prvá kniha *Fly By Night* získala ocenenie Branford Boase Award za vynikajúci debutový román. *Fly by night* – spoločne s mnohými jej nasledujúcimi knihami – bola nominovaná na niekoľko ďalších ocenení vrátane Guardian Fiction Prize. Všetky jej knihy sa v súčasnosti vydávajú v mnohých jazykoch po celom svete.

Frances strávila detstvo v obrovskom, izolovanom starom dome na vrchole veterného kopca v Kente. To ju odmalička inšpirovalo k písaniu zvláštnych, magických príbehov. Dnes žije v Londýne so svojím priateľom.

Ďalšie knihy Frances Hardinge

Fly By Night

„Pozoruhodná a úchvatná, majstrovsky napísaná kniha plná nečakaných myšlienok... Je plná zázrakov.“

Sunday Times

Verdigris Deep

„Autorka píše s energiou a zápalom.“

The Times

Gullstruck Island

„Frances Hardinge je nesmierne talentovaná spisovateľka s nevyčerateľnou zásobou vynaliezavosti a príbehov.“

Guardian

Twilight Robbery

„Táto kniha má všetko: úžasné postavy... veľmi sugestívne vybudovaný svet a je napísaná tak majstrovsky, že budete mať chuť celí sa do nej ponoriť.“

Sunday Telegraph

A Face Like Glass

„Sofistikovaná, viacvrstvá a elegantne napísaná kniha.“

Booktrust

STROM

KLAMSTIEV

Frances Hardinge

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Frances Hardinge 2015

First published 2015 by Macmillan Children's Books an imprint of Pan
Macmillan, a division of Macmillan Publishers International Limited

All rights reserved

Translation © Michal Zidor 2017

Design © Motýl design 2017

Cover Art © Lia Koltyrina / shutterstock.com

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2017

ISBN: 978-80-8164-120-6

Venujem svojmu otcovi

*Za tichú múdrosť a integritu a za to,
že ma rešpektoval ako dospelú dávno pred tým,
ako som sa ňou stala.*

1. KAPITOLA

VYHNANCI

Loď sa pohojďovala v nepríjemnom vytrvalom rytme, ktorý človeku spôsoboval bolesť, ako keď si opatrne hryzie do boľavého ďasna. *Ostrovynynárajúce sa z hmly zasa vyzerajú ako zuby*, povedala si Faith. Nie zdravé, čisté doverské zuby, ale doničené, zlomené zuby čnejúce ohnuté z rozľahlej sčerenej hladiny sivého mora. Poštová loď sa s pobafkávaním húževnato predierala vlnami a plnila oblohu masným dymom.

„Kršiak,“ precedila Faith cez drkotajúce zuby a ukázala prstom.

Jej šesťročný brat Howard sa otočil príliš pomaly na to, aby si všimol toho veľkého vtáka, ktorého bledé telo s čiernymi pruhmi na krídlach zmizlo v hmle. Keď zmenil polohu v jej lone, trochu ňou myklo. Aspoň sa prestal dožadovať svojej vychovávateľky.

„Tam ideme?“ Howard žmúril oči na ostrovypred nimi, ktoré pôsobili ako prízraky.

„Áno, How.“ Dážď bubnoval po tenkej drevenej streche nad ich hlavami. Na palube fúkal chladný vietor a Faith cítila jeho mrazivý dotyk na tvári.

Napriek hluku okolo nej si bola Faith istá, že počuje slabé zvuky vychádzajúce z debny, na ktorej sedela. Šuchotavé pohyby, ustavičné šúchanie šupín o šupiny. Faith spôsobovala bolesť myšlienka na otcovho malého čínskeho hada vo vnútri, ochabnutého od chladu, ako sa v panike zvíňa a odvíňa pri každom naklonení paluby.

Zvýšené hlasy za ňou súperili s úpením čajok a narážaním veľkých vesiel plavidla na hladinu. Teraz, keď sa rozpršalo, sa všetci na palube hašterili o miesto pod malým prístreškom na korme lode. Bolo tam miesto pre pasažierov, ale nie pre všetky kufre a debny. Faithina mama Myrtle vynaložila veľa úsilia na to, aby zabezpečila veľký priestor pre batožinu svojej rodiny, a podarilo sa jej to dosť úspešne.

Faith vrhla rýchly pohľad cez plece a všimla si Myrtle mávajúcu rukami ako dirigentka, zatiaľ čo dvaja lodní pomocníci presunuli debny na miesto. Dnes bola Myrtle bledá od únavy a zabalená až po bradu do šálov, no tak ako obyčajne nevzrušene a bez rozpakov prekrikovala všetkých ostatných a presadzovala svoju vôľu s dôverou peknej ženy v bezmocné džentlmenstvo ostatných.

„Ďakujem, tam, presne tam... to ma naozaj mrzí, ale musí to tam byť... položte to nabok, ak vás môžem poprosiť... váš kufor mi pripadá veľmi odolný... obávam sa, že papiere a projekty môjho manžela nevydržia toto počasie, takže... reverend Erasmus Sunderly, slávny prírodovedec... to je od vás veľmi milé! Naozaj som rada, že vám to nevadí...“

Za ňou bezstarostne a spokojne ako šteňa na koberci drial vo svojom sedadle strýko Miles s oblou tvárou. Faith presunula pohľad z neho na vysokú, mlčanlivú postavu za ním. Faithin otec mal na sebe svoj čierny kňazský oblek a klobúk so širokým okrajom mu zatieňoval vysoké obočie a zahnutý nos.

Faith vždy naplňal bázňou. Aj teraz hľadel na sivý horizont svojím pevným pohľadom baziliška strániac sa mrazivého dažďa, zápachu z podpalubia, uhoľného dymu a malicherného hašterenia sa a vzájomného sácania. Väčšinou ho videla skôr v kazateľnici ako doma, preto bolo zvláštne pozrieť sa na druhý koniec paluby a vidieť ho tam sedieť.

Dnes k nemu cítila ťaživý súcit. Nebol vo svojom živle – pôsobil skôr ako lev na dažďom bičovanom vedľajšom pódiu.

Na príkaz svojej matky sedela Faith na najväčšej rodinnej debne, čím mala zabrániť tomu, aby ju niekto znova vytiahol na dážd'. Obvyčajne sa jej podarilo splynúť s prostredím, pretože nikto nevenoval pozornosť štrnásťročnému dievčaťu s nevýraznou tvárou a svetlohnedým vrkočom. Dnes sa však krčila pod nahnevanými pohľadmi zožieraná rozpakmi, ktoré Myrtle nikdy necítila.

Útla postava Myrtle sa týčila tak, aby zabránila všetkým ostatným zaniest si ich batožinu pod strechu. Vysoký muž s výrazným nosom chcel prejsť okolo nej so svojím kufrom, no ona sa k nemu obrátila a zastavila ho svojím úsmevom.

Myrtle dvakrát zažmurkala, jej modré oči sa rozšírili a úprimne sa rozžiarili, akoby si až teraz jasne všimla osobu stojacu pred ňou. Napriek sčervenaneému nosu a tvári poblednutej únavou jej úsmev stále pôsobil nežne a úprimne.

„Ďakujem, že ste taký ohľaduplný,“ povedala. V jej hlase sa ozval takmer nepostrehnuteľný náznak únavy.

Bol to jeden z Myrtlejších trikov na manipulovanie mužmi – drobná koketéria, ktorú používala automaticky a s takou prirodzenosťou, akoby si len oviála tvár vejárom. Vždy, keď to fungovalo, Faith pocítila, ako jej zovrelo žalúdok. Teraz to fungovalo. Ten džentlmen sa začervenal, úsečne prikývol a stiahol sa, no Faith si všimla, že jeho roztrpčenie nepominulo. V skutočnosti mala Faith pocit, že si jej rodina znepriatelila takmer každého na tejto lodi.

Howard hanblivo zbožňoval ich matku. Keď bola Faith mladšia, tiež ju videla v rovnakom ružovom svetle. Vzácné matkine návštevy v detskej izbe boli takmer neznesiteľne vzrušujúce a Faith milovala dokonca aj rituály česania, obliekania a pripravovania sa na to, aby vyzerala čo najlepšie pri každej jej návšteve.

Myrtle pôsobila ako bytosť z iného sveta – vrúcna, veselá, krásna a nedotknuteľná ako slnečná nymfa s vycibreným citom

pre štýlové obliekanie. Počas uplynulého roka sa však Myrtle rozhodla „brať Faith pod svoje krídla“, čo zrejme zahŕňalo prerušovanie Faithiných vyučovacích hodín bez varovania, aby ju v náhlom popude odtiahla so sebou na návštevy alebo výlety do mesta a potom ju znova zanechala v detskej izbe alebo školskej učebni. Počas tohto roka taká dôvernosť odviedla svoju zvyčajnú prácu a postupne zoškriabala zlatistý náter z ich vzťahu. Faith sa začala cítiť ako handrová bábika, ktorú netrpelivé dieťa v náhlych popudoch schmatne alebo zas pohodí na zem podľa toho, akú má práve náladu.

V tejto chvíli dav ustupoval do úzadia. Myrtle sa s výrazom hlbokého sebauspokojenia usadila na tri truhlice naskladané vedľa tej, na ktorej sedela Faith.

„Skutočne dúfam, že dom, ktorý pre nás pán Lambent vybral, bude mať prijateľný salón,“ poznamenala, „a že tamojší sluhovia za niečo stoja. Kuchárka jednoducho nesmie byť *Francúzka*. Nemôžem viesť domácnosť, ak sa moja kuchárka rozhodne nerozumieť mi vždy, keď sa jej to hodí...“

Myrtlin hlas nebol nepríjemný, ale ozýval sa nepretržite a bez ustania. Počas posledných dní bolo jej rapotanie konštantným spoločníkom celej rodiny, pretože neustále niečo štebotala drožkárovi, ktorý ich viezol na stanicu, strážcom, ktorí prenášali rodinnú batožinu do vlakov smerujúcich do Londýna a potom Poole, nevrlému správcovi chladného hostinca, kde strávili noc, a kapitánovi tejto zadymenej poštovej lode.

„Prečo tam ideme?“ prerušil ju Howard. Oči mal kalné od únavy. Práve sa ocitol na rozmedzí a pred ním stálo buď prerušované driemanie, alebo nával hnevu.

„Veď to vieš, zlatko.“ Myrtle sa k nemu naklonila a starostlivo mu odsunula mokré vlasy z očí rukou v rukavici. „Na tamtom ostrove je niekoľko veľmi dôležitých jaskýň, kde ľudia objavili tucty zaujímavých skamenelín. Nikto nevie o skamenelinách

viac ako tvoj otec, preto ho požiadali, aby prišiel a pozrel sa na ne.“

„Ale prečo sme sem šli *my*?“ neprestával sa vypytovať Howard. „Do Číny nás so sebou nevzal. Alebo do Indie, Afriky či Monguska.“ To posledné bol zrejme jeho pokus o Mongolsko.

Bola to dobrá otázka, ktorú si asi kládlo veľa ľudí. Včera sa v domovoch po celej sunderleyskej farnosti zjavili listy s ospravedlneniami a oznamy so zrušením schôdzok na poslednú chvíľu ako kajúcne štvorhranné snehové vločky. V súčasnosti sa zvesti o neplánovanom odchode Sunderleyovcov musia šíriť ako požiar.

V skutočnosti by aj samotná Faith rada počula odpoveď na Howardovu otázku.

„Ach, do tých krajín by sme nikdy nemohli ísť!“ vyhlásila Myrtle neurčito. „Hady, horúčky a ľudia, ktorí jedia psov. Toto je iné. Bude to ako také prázdniny.“

„Museli sme ísť kvôli Chrobáčiemu mužovi?“ opýtal sa Howard a sústredene nakrčil obočie.

Reverend, ktorý nejavil žiadne známky toho, že by ich rozhovor počúval, sa zrazu zostra nadýchol nosom a vydýchol s nesúhlasným zasyčaním. Postavil sa na nohy.

„Dážď poľavuje a tento salón je príliš preľudnený,“ zahlásil a dlhými krokmi odkráčal na palubu.

Myrtle zvrátila obočie a vrhla pohľad na strýka Milesa, ktorý si ospanlivo šúchal oči.

„No, možno by som si mal aj ja vyjsť na malú zdravotnú prechádzku.“

Strýko Miles sa zahľadel na svoju sestru mierne sarkastickým pohľadom. S úsmevom si uhladil konce fúzov a potom vyšiel zo salóna nasledujúc svojho švagra.

„Kam šiel otec?“ opýtal sa Howard prenikavým hlasom a naklonil hlavu, aby videl na palubu. „Môžem ísť aj ja? A môžem si vziať svoju zbraň?“

Myrtle na sekundu zavrela oči a jej pery sa pohybovali akoby v rozčúlenej modlitbe za dávku trepezlivosti. Potom ich znova otvorila a usmiala sa na Faith.

„Ach, Faith, ty si ako z kameňa.“ Bol to taký úsmev, akým sa na Faith vždy usmievala, no objavil sa v ňom aj náznak unaveného súhlasu. „Možno nie si práve najživšia spoločníčka... ale aspoň nikdy nekladieš otázky.“

Faith sa podarilo usmiať prázdny, chladným úsmevom. Vedela, koho mal Howard na mysli, keď hovoril o „Chrobáčom mužovi“, a mala pocit, že jeho otázka sa nebezpečne blížila k pravde.

Posledný mesiac žila ich rodina v zamrznutej hmle nevypovedaného. Pohľady, tlmené hlasy, nepatrné zmeny správania a jemné prerušovanie kontaktu. Faith si tie zmeny všimla, ale nepodarilo sa jej odhadnúť ich pôvod. A potom, keď sa rodina v jednu nedeľu vracala domov z kostola, k nim pristúpil muž v hnedom klobúku – predstavil sa, pričom pokyvoval hlavou a nešetril poklonami či úsmevmi, no jeho oči sa nikdy nesmiali. Napísal článok o chrobáčkoch a pýtal sa, či by mu vážený reverend Sunderly nebol ochotný napísať predhovor. Vážený reverend nebol ochotný a vytrvalosť tohto muža v ňom vyvolávala čoraz očividnejšie prejavy chladného hnevu.

Ten neznámy človek prekračoval hranice slušnosti a snažil sa mu „votrieť do priazne“, a nakoniec mu to reverend aj na rovinu povedal. Úsmev milovníka chrobákov sa zmenil na úškľabok. Faith si stále pamätala na jeho tichú jedovatú odpoveď.

„Odpustte mi za moju vieru, že vaša zdvorilosť sa vyrovná vášmu intelektu. Podľa šíriacich sa zvestí som si myslel, reverend, že budete *vďačný* za kolegu z vedeckej obce, ktorý si s vami ešte stále bude chcieť potriať rukou.“

Keď si Faith spomenula na tie slová, znova pocítila mrazenie po celom tele. Nikdy by si nemyslela, že uvidí, ako niekto vrhne jej otcovi urážku priamo do tváre. A čo je horšie, reverend

sa od toho cudzinca odvrátil v rozhnevanom tichu bez toho, aby ho požiadal o vysvetlenie.

Mrazivá hmla Faithinho podozrenia začala získavať jasnejšie obrysy. Medzi ľuďmi sa niečo šuškalo a jej otec vedel čo, no ona to nevedela.

Myrtle sa mylila. Faith bola plná otázok zviňajúcich sa a krútiacich ako had v tej debne.

Ach, ale nemôžem. Nesmiem sa tomu poddať.

Faith si to vždy predstavovala iba ako *to*. Nikdy tomu nedala iné meno zo strachu, že by to nad ňou mohlo získať ešte väčšiu moc. *To* bolo závislosťou a ona to vedela. *To* bolo niečo, čoho sa vždy zriekala, lenže nikdy sa toho nezriekla úplne. *To* bolo presným opakom Faith, ako ju poznal celý svet. Faith, dobré dievča, Faith ako z kameňa. Spoľahlivá, nudná, dôveryhodná Faith.

Zistila, že najťažšie je odolať nečakaným príležitostiam. Obálka ponechaná bez dohľadu, z ktorej vytrča lákavý list. Nezamknuté dvere. Lahkovážna konverzácia, pri ktorej sa nedáva pozor na tajne odpočúvajúcich sliedičov.

Bola v nej dychtivá túžba a od dievčat sa žiadna dychtivá túžba neočakávala. Od dievčat sa čakalo, že pri stole budú striedmo odštipovať z jedla, a aj ich myseľ sa mala uspokojiť so striedmou diétou. Niekoľko nudných vyučovacích hodín s unavenými vychovávateľkami, nezázivné prechádzky, bezmyšlienkovité kratochvíle. Lenže to *nestačilo*. Faith lákali všetky vedomosti – akékoľvek vedomosti –, a nebadane ich ukradnúť v sebe obsahovalo lahodné, jedovaté potešenie.

V tejto chvíli bola však jej zvedavosť jasne zameraná a niesla v sebe známku naliehavosti. Práve teraz sa možno jej otec rozpráva so strýkom Milesom o Chrobáčom mužovi a o príčine náhleho exodu jej rodiny.

„Mami... môžem sa na chvíľu prejsť po palube? Moje brucho...“ Faith sa dokonca takmer podarilo uveriť vlastným slovám.

V bruchu skutočne cítila bodanie, lenže bolo to bodanie vzrušenia, ktoré nemalo nič spoločné s loďou zmietanou vlnami.

„Tak dobre – ale neodpovedaj nikomu, kto by sa ti prihovoral. Vezmi si dáždňik, dávaj pozor, aby si nespadla cez palubu, a vráť sa skôr, než nachladneš.“

Zatiaľ čo Faith pomaly postupovala pozdĺž zábradlia a chabnúce mrholenie bubnovalo na jej dáždňik, priznala sama pred sebou, že sa *tomu* zase poddáva. Vzrušenie jej prúdilo v žilách ako tmavé víno a vyostrovalo všetky jej zmysly na hranicu únosnosti.

Pomaly sa dostala z dohľadu Myrtle a Howarda a potom sa len bezcieľne potulovala, intenzívne si uvedomujúc každý pohľad, ktorý na nej spočinul. Jeden po druhom sa tie pohľady unavili a postupne z nej skĺzli inam.

Prišla tá chvíľa. Nikto sa nepozeral. Rýchlo sa zakrádala na druhý koniec paluby a stratila sa medzi debnami, ktoré sa vršili pri rozochvenom, zamazanom komíne lode. Vzduch voňal soľou a previnením a ona sa cítila intenzívne živá.

Zakrádala sa z jednej skrýše do druhej a držala si pritom sukne pri tele, aby sa netrepotali vo vetre a neprezradili jej úkryt. Jej široké, rozložené nohy pôsobiace tak neforemne, keď na ne niekto chcel nazuť módne topánky, potichu a s nacvičenou zručnosťou našlapovali na dosky paluby.

Našla úkryt medzi dvoma debnami, z ktorého mohla vidieť otca so strýkom, ako stoja necelé tri metre od nej. Vidieť otca bez toho, aby on videl ju, jej pripadalo ako obzvlášť závažná svätokrádež.

„Utiect' z vlastného domu!“ zvolal reverend. „Zaváňa to zbabelosťou, Miles. Nikdy som nemal dopustiť, aby si ma presvedčil odísť z Kentu. A čo dobrého môže vzísť z nášho odchodu? Klebety sú ako psy. Utekaj pred nimi a ony sa budú hnať za tebou.“

„Klebety sú ako psy, to je pravda, Erasmus.“ Strýko Miles naňho žmúril oči cez svoj cviker. „A lovia v svorke všetko, čo sa pohne. Potreboval si na chvíľu odísť zo spoločnosti. Teraz, keď si preč, si nájdu niečo iné, čo môžu loviť.“

„Tým, že som utiekol pod rúškom tmy, Miles, som tie psy *nakrmil*. Môj odchod použijú ako dôkaz proti mne.“

„Možno áno, Erasmus,“ odvetil strýko Miles neobvykle vážne, „ale nebudeš radšej, keď ťa bude tu, na odľahlom ostrove, súdiť zopár pastierov oviec, ako keby ťa v Anglicku súdili významné osoby? Vykopávky na Vane Island sú najlepšou výhovorkou pre tvoj odchod, akú som našiel, a stále som vďačný, že si prijal moje argumenty.“

Včera ráno sa ten článok v *Intelligenceri* čítal pri stoloch s raňajkami po celej krajine. Keby si tam zostal, prinútil by si celý svoj okruh známych rozhodnúť sa, či ťa budú obhajovať, alebo zhadzovať, a podľa toho, aké klebety sa rozšírili, by sa ti možno nepáčili ich rozhodnutia.

Erasmus, jedny z najčítanejších a najrešpektovanejších novinárov v krajine ťa označili za podvodníka a klamára. Ak nechceš odsúdiť Myrtle a deti na to, aby museli zažívať všetky úskalia škandálu, nemôžeš sa vrátiť do Kentu. Kým sa tvoje meno neočistí, nič dobrého ťa tam nečaká.“

2. KAPITOLA

VANE

Podvodník a klamár.

Keď Faith pokračovala vo svojej promenáde hľadiac roztržito na okolité ostrovy, tie slová jej bzučali v hlave. Ako mohol niekto obviňiť jej otca z podvodu? Jeho pochmúrna a strašná česťnosť boli trápením a pýchou celej rodiny. Pri ňom človek vedel, na čom je, aj keď sa ocitol v hurikáne jeho nesúhlasu. A čo vlastne strýko Miles myslel tým „podvodom“?

Keď sa vrátila do zastrešeného salóna, strýko Miles a jej otec už boli späť a sedeli na svojich sedačkách. Faith si znova sadla na debnu s hadom neschopná pozrieť sa komukoľvek z nich do očí.

Strýko Miles žmúril cez svoj cviker do navlhnutého almanachu a tváril sa, akoby jej rodina naozaj bola na dovolenke. Potom vrhol pohľad ponad hladinu mora.

„Tam!“ Ukázal prstom. „*Toto* je Vane.“

Približujúci sa ostrov najprv vyzeral maličký, no Faith si čoskoro uvedomila, že sa približujú len k jeho výbežku, akoby hľadela na zašpicatenú provu lode. Až vo chvíli, keď sa loď priblížila k ostrovu a začala sa plaviť pozdĺž jeho dlhšieho pobrežia, si Faith všimla, že je oveľa väčší ako zvyšok ostrovčekov. Mohutné tmavé vlny sa trieštili o hnedé útesy, od ktorých sa odrážali v divokých sprškach peny.

Nikto tu nebýva, bola jej prvá myšlienka. Nikto by tu nemohol bývať z vlastného rozhodnutia. Musí to byť miesto, kde žijú len vyvrheli. Kriminálnici, tak ako trestanci v Austrálii. A ute-

čenci, tak ako my. Sme vyhnanci. Možno tu budeme musieť žiť naveky.

Plavili sa okolo zjazvených predhorí a hlbokých jaskýň a pozdĺž pobrežia sa krčili osamelé budovy. Loď spomalila a s vírením vody sa ťažkopádne otočila, aby vplávala do hlbšej zátoky s prístaviskom obkoleseným vysokou stenou. Za ňou stáli kaskádovité rady domov s tmavými oknami a bridlicovými strechami mokrými od dažďa. Tucty malých rybárskych lodí sa vznášali a nakláňali na vode a spleť ich lán vyzerala v hmle ako prízrak. Krik čajok bol ohlušujúci, všetky vykrikovali v tej istej falošnej tónine. Na poštovej lodi to ožilo. Zdalo sa, akoby si všetci vydýchli a potom si začali pripravovať batožiny.

Práve vo chvíli, keď loďka dorazila k prístavisku, sa znova divoko rozpršalo. Uprostred kriku, hádzania lán a manévrovania nástupných mostíkov vložil strýko Miles zopár mincí do niekoľkých dlaní, ktoré následne preniesli batožinu Sunderlyovcov na pevninu.

„Reverend Erasmus Sunderly s rodinou?“ Chudý muž v čiernom premočenom kabáte stál na prístavnej hrádzi a zo širokého okraja klobúka mu stekali pramienky vody. Bol hladko oholený a jeho príjemná, trochu ustaraná tvár bola mierne modrastá z chladného počasia. „Pán Anthony Lambent vás necháva pozdravovať.“ Formálne sa poklonil a natiahol ruku s vlhkým listom. Keď to urobil, Faith si všimla tesne obopätý biely prúžok okolo jeho krku a uvedomila si, že je kňazom rovnako ako jej otec.

Faithin otec si prečítal list, potom prikývol a podal mu ruku.

„Pán... Tiberius Clay?“

„Presne tak, pane.“ Clay mu úctivo potriasol rukou. „Som kaplánom tohto ostrova.“ Faith vedela, že kaplán je určitým kňazom nižšieho stupňa a zvyčajne ho najímali farár alebo

vikár, ktorý mal príliš veľa farností alebo práce. „Pán Lambent ma požiadal, aby som sa zaňho ospravedlnil. Chcel sa s vami stretnúť osobne, ale náhle sa rozpršalo...“ Clay vzhladol k oloveným mrakom. „Hrozí, že nové diery sa naplnia vodou, preto dohliada na to, aby sa všetky zaplnili. Prosím, pane – môže vám niekoľko mojich ľudí pomôcť s batožinou? Pán Lambent poslal koč, ktorý vás má s rodinou a batožinou privieť do Býčej zátoky.“

Reverend sa neusmial, no v jeho zamumlanom súhlase sa ozvala známka vďačnosti. Vďaka svojmu formálnemu správaniu si ho kaplán očividne získal.

Ich rodina priťahovala pohľady, v tom si bola Faith istá. Zavrholo správy o tom tajomnom škandále už aj na ostrov Vane? Nie, asi to bolo len preto, že tu boli cudzincami cestujúcimi s absurdným množstvom batožiny. K ušiam jej doľahol potláčaný šepot, no nepodarilo sa jej zachytiť jednotlivé slová. Zdalo sa jej, akoby to bol jednoliaty zvuk bez spoluhlások.

Pomocníci s ťažkosťami naukladali a priviazali ich batožinu na nestabilne pôsobiacu a alarmujúcu vysokú kopu týčiacu sa na streche veľkého, obitého koča, v ktorom bolo tak málo miesta, že sa kaplán musel natlačiť medzi Sunderlyovcov. Potom vyrazili a natriasali sa na hrbolatej ceste, až Faith vibrovali zuby.

„Ste prírodovedec, pán Clay?“ opýtala sa Myrtle a rozhodne ignorovala vŕzganie kolies.

„V súčasnej spoločnosti môžem povedať, že som prinajlepšom amatér.“ Clay sa pootočil k reverendovi a mierne sa uklonil. „Mojím učiteľom na Cambridgei sa však podarilo natlačiť mi do hlavy trochu geológie.“

Faith to vôbec neprekvapilo. Mnohí otcovi priatelia boli duchovní, ktorí sa k prírodným vedám dostali rovnakým spôsobom. Synovia džentlmenov, ktorí mali prichystanú cestu v cirkvi, sa posielali na dobrú univerzitu, kde získali kvalitné,

džentlmenské vzdelanie – učili ich klasické vedomosti, gréčtinu, latinu a kúsok zo všetkých prírodných vied. Niekedy ten kúsok stačil, aby po tej ceste kráčali ďalej.

„K vykopávkam prispievam predovšetkým ako fotograf – to je moja záľuba.“ Keď kurátor spomenul svoj koníček, tvár sa mu rozjasnila. „Kreslič pána Lambenta si, nanešťastie, hneď v prvý deň zlomil zápästie, a tak zaznamenávam objavy ja spolu s mojím synom.“

Drožka zamierila von z malého „mestečka“, ktoré Faith pripadalo skôr ako dedina, a stúpala po hrboľatej, kľukatiacej sa cestičke. Vždy, keď kočiar poskočil, Myrtle nervózne zovrela okenný rám, čo vo všetkých ostatných vyvolávalo napätie.

„Tá budova na výbežku je telegrafná veža,“ poznamenal Clay. Faith rozoznávala iba široký valec hnedastej farby. Onedlho na to uvideli na ľavej strane malý kostol so zužujúcou sa vežou. „Fara sa nachádza hneď za kostolom. Dúfam, že budem mať tú česť a poctíte ma návštevou pri šálke čaju, kým budete na našom ostrove.“

Zdalo sa, že kočiar zápasí s kopcom – vŕzgal a drnčal tak hlasno, že Faith priam čakala, kedy mu odpadne koleso. Nakoniec sa s rachotom zastavil a na streche sa ozvalo ostré zaklopanie.

„Prepáčte.“ Clay otvoril dvere a vystúpil z koča. Zvonku sa ozvala vzrušená debata v akejsi zĺatanine angličtiny a francúzštiny, ktorú Faithin netrénovaný sluch nedokázal rozlúštiť.

Znova sa vo dverách ukázala Clayova tvár, no tentoraz bola poznamenaná nepokojom a starosťami.

„Hlboko sa ospravedlňujem. Zdá sa, že je pred nami istá dilema. Dom, ktorý ste si prenajali, je v Býčej zátoke, kam sa dá dostať iba po dolnej ceste vedúcej pozdĺž pobrežia alebo po vysoko položenej ceste, ktorá prechádza cez hrebeň hory a potom klesá na druhej strane. Práve som sa dozvedel, že cesta okolo pobrežia je zaplavená. Je tam prístavná hrádza, ale vlny